

El que hem vist a la Xina Roja

XI. — LA GRAN MURALLA

Una de les darreres coses que vam visitar a Pequín fou la Universitat. Gairebé tothom ha vist, sinó directament almenys en fotografia, l'enorme massa del gratacels on està ubicada la Universitat de Moscou.

Hom esperava una cosa semblant a Pequín, però la realitat física va resultar radicalment diferent.

La Universitat de Pequín està constituïda per una sèrie d'edificis d'estil xinès agrupats a l'entorn d'una pica de marbre —sense cap ostentació— que vol ésser, simbòlicament, la font de la saviesa.

Tota mena d'ensenyaments són impartits en els diferents pavellons, per cert molt nombrosos, però que en cap cas no excedeixen de dos pisos.

Bon tros més enllà, però dintre del «campus» de la Universitat, uns xicotets estan fangant en un camp d'arròs que serveix d'entrenament. Per un altre costat estan fent pràctiques militars.

Els nostres acompanyants ens expliquen que a la Xina actual tothom ha de fer de camperol, tothom ha d'estudiar i tothom ha de fer el servei militar.

Això en la pràctica és un xic complicat. En principi és fàcil d'entendre que un home faci —com aquí i a d'altres països— una temporada de pràctiques militars. Jo no sé si això és convenient o no, però hi estem acostumats i tampoc no podria opinar perquè no estic preparat per a donar un criteri.

Ara bé, d'una forma directa puc dir que tinc dos fills que se l'han tingut d'empassar i dono gràcies a Déu que no van ésser donats per inútils totals, ni tan sols útils per a serveis auxiliars, ni van gaudir de cap «enxufe» aconseguit amb influències. I tinc una filla que, si algun dia es casa, jo desitjaria que el seu marit hagués passat per semblants condicions, o sigui que s'hagués «fet la Pasqua» enterament. Perquè penso que és molt útil a tots els homes que deixin per uns mesos les comoditats i rutines de la vida civil i aprenguin a contenir-se i a callar, inclús quan a voltes consideren que el qui els parla, ni té raó ni està prou preparat per opinar en la matèria. Després, si volen, que siguin tan antimilitaristes com vulguin.

En la qüestió de Xina el que no s'entén tan bé és que es pugui ser una temporada estudiant i una altra camperol.

En realitat la cosa no passa així. El que s'obté amb tota aquesta organització és, en primer lloc, la desaparició de l'analfabetisme i segonament que la gent del camp sigui molt més instruïda que en altres països. Paral·lelament s'obté, a més, que les persones que exerceixen professions intel·lectuals i els mateixos obrers, tinguin una idea pràctica de la dedicació i sacrifici en els treballs del camp. Tothom

treballa, tothom estudia. Absoluta igualtat d'oportunitats, però finalment cada un és destinat a allò pel que sembla que serveix. La diferència social entre una persona que exerceix el que aquí en diem una «professió liberal», la diferència intel·lectual i la diferència econòmica amb una persona que efectua un treball exclusivament manual és molt més reduïda que en el nostre ambient. Per exemple, cap enginyer, arquitecte o metge us dirà simplement que té aquesta professió, sinó que és un obrer amb coneixements tècnics especialitzats. Personalment aquesta repugnància a manifestar l'autèntica qualificació professional la trobo inoperant i innocent.

El guany material està molt igualat. El cirurgià cap d'equip obté uns 100 yuans mensuals —unes 3.000 pessetes—, una infermera 68 i un camperol no qualificat 83. Una bicicleta val 350 yuans. Un cotxe petit «made in Xina» —que també n'hi ha, però molt pocs—, val 12.000 yuans. Tot això, aproximadament. O sigui que, de manera incontrovertible, no hi ha cap ciutadà xinès que pugui firar-se actualment cap transport de quatre rodes i motor.

Repetim que sí que hi ha cotxes a Xina, però en general són «limousines», grans, negres i lluents, originàries de Rússia, que circulen sempre amb cortinetes tirades. Com que no estem a l'Àrabia Saudí estem segurs que no transporten a cap entuhlada odalisca i si polítics quins moviments s'intenten amagar ja que això de la cosa secreta és de sempre una idiosincrasia del poble xinès.

Vàrem recórrer abastament la Universitat que, com hem comprovat, s'estén horitzontalment com la ciutat prohibida.

Sols la pagoda Kai Nool eleva dintre dels propis «campus» els seus 13 pisos profundament pintats i arranats amb predomini del color verd.

A la Universitat hi ha la seva biblioteca —14 edicions de «El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha» i Gramàtica Catalana de Pompeu Fabra— que ningú no sap com hi han anat a parar. A la biblioteca universitària, entre altres, també hi ha una bibliotecària molt jove, bufona i llesta que parla molt bé el castellà, que ha après amb el gramòfon, com molts d'altres.

L'hi hem preguntat algunes coses interessants quina totalitat no transcriurem aquí perquè aquestes breus impressions no són un tractat de política, però sí alguna de molt simple i qui sap si per això, més interessant.

Li diguérem:

—En todas partes hemos observado un gran cariño hacia el Presidente Mao. Estamos convencidos de que esta adhesión es justa y sincera pero también debe tener sus enemigos en la China Continental.

—Mire; los tiene seguramente, pero son probablemente menos numerosos de lo que Ud. se figura. Mao es un hombre que se quema para los demás. Los que le rodean y ayudan se exprimen el cerebro para encontrar soluciones a problemas que no las tienen o que parece que no las tienen.

Por ejemplo: yo no soy del partido ni merezco premio o recompensa por ningún motivo. Pues bien, con Chiank Kai Shek mi padre estaba enfermo porque trabajaba en unas minas cuyo ambiente no podía soportar. Mi madre y mis hermanos estaban en otro pueblo y no teníamos, en algunas ocasiones, ni para comer.

Sin petición ninguna, después de un examen médico, le han cambiado de trabajo. Hace de albañil al aire libre y además toda la familia se ha podido reunir, trabajamos, somos felices y tenemos cuatro bicicletas.

Aturem-nos un moment, amics, en considerar les paraules de la bibliotecària.

La seva nova situació —aconseguida sense recomanacions— li feia veure la vida en un sentit eufòric i optimista. Tenien quatre bicicletes!

I segueix dient:

Casos como los nuestros los hay a montones. Hay gentes que se encuentran prisioneras en la ciudad y hay otros que en un medio rural no pueden desarrollar su espíritu. Las Co-